

tror, at han i saa Henseende vil have en lykkelig Haand — at forsøge at faa en bedre Forbindelse, mere Kontakt mellem Offentligheden og Udenrigsministeriet, saaledes at det er muligt at bibringe Befolkningen den rette Forstaaelse af det Spil, som foregaar udenom os, og som vi altsaa ere enige om at skulle holde os fra, men med Hensyn til hvilket man ligeledes maa være klar over, at det maaske ikke mindst for en lille Befolkning, for et lille Land, som ikke selv kan øve Indflydelse paa Spillet Gang, først og fremmest gælder om fuldt ud at forstaa Spillet Udvikling, Spillet forskellige Chancer og de Følger, det kan have for en lille ubetydelig Stat, som selv er uden Midler til at øve Indflydelse derpaa.

Til Slutning vil jeg gerne gøre nogle ganske korte almindelige politiske Bemærkninger, som jeg synes, den foregaaende Forhandling i nogen Grad giver Anledning til. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) indledede disse Forhandlinger med at sige, at det var naturligt, at der under Behandlingen af denne Sag og nu efter Valget fremsattes ogsaa rent almindelige politiske Betragtninger, og det ærede Medlem lagde for med nogle Regnestykker og nogle Betragtninger over, hvorledes f. Eks. de paa Regeringens Standpunkt afgivne Stemmer fordelte sig, og hvorvidt disse Stemmer ere afgivne paa nøjagtigt samme Grundlag og for nøjagtigt det samme. Det ærede Medlem benyttede først selve Stemmetallene fra Valgdagen paa en Maade, som jeg ikke tror var helt rigtig; i alt Fald mener jeg, at Facit blev forkert. Thi skulde man saaledes regne ud, om Regeringens Standpunkt havde faaet et Flertal mod sig med Hensyn til det principielle Spørgsmaal, vil jo intet af de Forslag, der diskuteres her, i nogen Grad kunne siges at have Betingelse for at tages op til Drøftelse, men i alt Fald maatte det først og fremmest blive Regeringens Standpunkt, da det samlede rundt 120,000 Stemmer — jeg tror, det var det Tal, det ærede Medlem selv brugte —, medens intet af de øvrige foreliggende Forslag samlede tilnærmelsesvis det samme Antal. Jeg tror i det hele taget ikke, at man kan regne paa den Maade. Jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem fra Ringkøbing havde Ret i den Betragtning, han fremsatte, angaaende Forholdet mellem de konservative Stemmer og Venstrestemmerne indenfor det samlede Antal, de 120,000 Stemmer. Det ærede Medlem udtalte, at de konservative Stemmer var afgivne paa at ville have

noget mere end Venstrestemmerne, de konservative Stemmer vilde have baade den gamle Landbefæstning og den af den høje Regering foreslaaede fremskudte Linie, medens Venstrestemmerne indenfor de 120,000 kun vilde have sidstnævnte Del. Jeg tror ikke, det er rigtigt, og jeg skal søge at bevise det. Jeg skal først gøre en Indrømmelse, og jeg skal gøre den, fordi den højtærede Forsvarsminister forleden Dag loyalt erkendte, at Generalstaben, som alle vide, helst ser den kommende Forsvarsordning baseret paa den gamle Landbefæstning, udbedret, forbedret, man kan vel sige, efter den i Forsvarskommissionen fremsatte Kühnel'ske Plan. Jeg indrømmer, at jeg, efter hele det konservative Partis Standpunkt gennem Aarene, tror, at det er rigtigt, at vi, naar den ansvarlige Sagkundskab, altsaa Generalstaben, foretrækker denne Løsning af Sagen, i Konsekvens af hele vor Stilling ogsaa foretrække den. Jeg maa imidlertid tillige gøre opmærksom paa, at selv om dette er Tilfældet, tror jeg, at ærede Medlemmer af dette Ting ville indrømme, at de konservative Repræsentanter, der ere valgte den 25. Maj, alle, efter min Mening alle, ere valgte ganske bestemt paa Regeringens Standpunkt, det Standpunkt, som den højtærede Forsvarsminister gentagne Gange i Vinter præciserede og gentagne Gange forleden Dag under den nu gaaende Forhandling — jeg havde nær sagt godmodigt — vedblev at gentage overfor de aldeles uforstaaende Radikale her i Tinget, dette principielle Standpunkt: Københavns Sikring til Lands ved faste Værker under Sagkundskabens Sanktion. Paa dette Program ere alle konservative valgte, og jeg tror, at alle ærede Medlemmer gaa ud fra — det vil jeg i alt Fald haabe —, at de konservative Repræsentanter ogsaa her i Salen ville følge det Program, de ere valgte paa. Man kan altsaa paa ingen Maade, som det ærede Medlem fra Ringkøbing gjorde, sige, at Højre, de konservative Partier, vil have baade — og. Ingen af os har forlangt det, og absolut ingen af os er valgt paa dette Standpunkt; vi ere alle valgte paa at følge den høje Regering i dens principielle Standpunkt: Københavns Sikring til Lands, og denne Sikring maa vi gaa ind paa under den Forudsætning, at den har Sagkundskabens Sanktion.

Jeg vil i det hele taget gerne sige til det ærede Medlem fra Ringkøbing, at jeg tror, det ærede Medlem i nogen Grad skal opgive Mistroen til de konservative Partier i denne Sal. Det ærede Medlem me-